

1

Sasha

Sasha's huis had een kamer die eigenlijk een portaal was naar een andere dimensie, en die dimensie was 1997. Daar had ze een eivormige iMac-computer aangetroffen met een behuizing van felblauw plastic, een ski-jack met diverse verkrumelende skipassen aan de rits, een verfrommelde verzameling vliegtickets en een waterpijpje met een oude gele aansteker, verstopt achter in een lade. Telkens wanneer Sasha tegen haar man zei dat ze de schoolspullen van haar schoonzusje zo graag in een doos zou willen stoppen, keek hij gepijnigd en zei dat ze geduld moest hebben. 'Ze haalt haar spullen heus wel op als ze een keertje tijd heeft.' Maar Sasha had haar twijfels en het was vreemd om in een huis te wonen waar één slaapkamer afgesloten was, als een heilige gedenkplek voor een verloren kind.

Op goede dagen beseft Sasha hoe ongelooflijk veel geluk ze had dat ze überhaupt in haar huis woonde. Het was een herenhuis in Brooklyn met een witte, kalkstenen gevel, vier verdiepingen hoog – een enorm, formeel paleis waar Sasha's vroegere studioappartement wel tien keer in kon. Maar op slechte dagen had ze het gevoel dat ze in een tijdscapsule woonde, in dit huis waar haar man was opgegroeid en nooit was weggegaan, dat tot aan de nok toe gevuld was met zijn herinneringen en zijn jeugdverhalen, maar vooral met de rot-zooi van zijn familie.

Toen Sasha en Cord drie weken in het huis woonden, nodigde Sasha haar schoonfamilie uit voor een etentje. ‘Ik maak champignontaartjes en een geitenkaassalade,’ schreef ze in de e-mail. Ze stond de halve ochtend taartdeeg uit te rollen en ze was zelfs naar de chique markt op Montague Street gelopen voor granaat-appelpitjes om over de plukslablaadjes te strooien. Ze stofzuigde de eetkamer, stofte de boekenplanken af en zette een sancerre in de koelkast. Toen haar schoonfamilie arriveerde, brachten ze drie linnen boodschappentassen van L.L.Bean mee. ‘O, jullie hadden niets mee hoeven brengen!’ riep Sasha ontzet uit.

Haar schoonmoeder trok de gangkast open om haar bouclé-jasje van Chanel op te hangen en ratelde: ‘Sasha! We kunnen niet wachten om álles te horen over jullie huwelijksreis!’ Ze droeg de tassen naar de keuken en haalde er een fles witte bourgogne, twee bloemstukken in lage vazen, een fleur-de-lis-tafelkleed en drie geschulpte Williams Sonoma-ovenshalen met deksels uit tevoorschijn. Ze zette alles op het aanrecht en maakte vervolgens een kastje open om er een wijnglas uit te halen, zoals een vrouw dat doet die al veertig jaar thuis is in haar keuken.

‘Ik heb champignonquiches gemaakt,’ hakkelde Sasha, die zich plotseling vereenzelvigde met de dame achter de gratis proeftafel in de supermarkt die warme blokjes smeltkaas aan de man probeert te brengen.

‘O ja, dat zag ik in je mailtje, schat. Daarom ging ik er vanuit dat je dinertje wel een Frans thema zou hebben. Als je me tien minuten voordat je klaar bent een seintje geeft, dan zet ik mijn coq au vin in de oven. Ik heb ook witlof à la provençale en ik heb genoeg meegenomen, dus misschien hebben we je salade niet nodig. De kandelaars liggen daar in de lade, en als we nu je tafeldecoratie even bekijken, dan kan ik zien wat we nog meer nodig hebben.’

Uit solidariteit at Cord van de quiche en de salade, maar toen Sasha hem verlangende blikken zag werpen op de witlof schonk

ze hem een strakke glimlach die wilde zeggen: ‘Ga vooral je gang, eet die verrekte groenten, maar je hebt wel kans dat je dan op de bank slaapt.’

De situatie was voor iedereen nieuw en Sasha begreep best dat het even wennen was. Cords ouders, Chip en Tilda, zeiden al jaren dat hun huis te groot was voor hen tweeën, dat het te ver van hun garage was, dat ze het beu waren om zelf sneeuw te moeten scheppen en zelf hun vuilnis aan de straat te moeten zetten. Ze hadden een financieel belang in een appartementen-gebouw twee blokken verderop – de voormalige bioscoop van Brooklyn Heights die nu vijf luxe appartementen omvatte – en ze besloten de maisonnette daar voor zichzelf te nemen. Binnen een week waren ze er ingetrokken, met behulp van hun eigen oude Lexus en de echtgenoot van hun huishoudster, aan wie ze driehonderd dollar betaalden. Dat leek een wat overhaast vertrek uit een huis waar ze al vier decennia woonden, maar behalve hun kleding kon Sasha ook niet echt ontdekken wat ze precies meegenomen hadden naar hun nieuwe appartement. Zelfs hun enorme hemelbed stond nog in de grootste slaapkamer en Sasha vond het meer dan een beetje raar om daarin te slapen.

De Stocktons hadden besloten dat Sasha en Cord zo lang ze dat wilden in hun leegstaande huis mochten wonen, en als ze het op een dag wilden verkopen, zou de opbrengst verdeeld worden tussen Cord en zijn twee zussen. Deze regeling was bedoeld om onnodige successierechten te ontlopen en omvatte nog een aantal andere constructies, maar met dergelijk papierwerk bemoeide Sasha zich niet. De Stocktons mochten haar dan met hun zoon hebben laten trouwen, ze voelde heel goed aan dat het echtpaar nog liever door Sasha zou worden betraptd tijdens een aerobic-triootje met Tilda’s bridgepartner, dan haar hun belastingaangiften te laten doornemen.

Na het eten ruimden Sasha en Cord de tafel af en zijn ouders gingen naar de woonkamer voor een drankje na het eten. Daar stond een serveerwagen in een hoek met oude flessen cognac

die ze graag in kleine glaasjes met een gouden randje schonken. Zoals alles in dit huis, waren die glaasjes oud en hadden een geschiedenis. In de woonkamer hingen lange blauwfluwelen gordijnen, er stond een piano en een kriebelige bank met klauwpoten die ooit in de ambtswoning van de gouverneur van New York had gestaan. Sasha had een keer de fout gemaakt om erop te gaan zitten en daarna zo'n uitslag op haar benen gekregen, dat ze er kalmerende zalf op moest smeren voordat ze naar bed ging. In de hal hing een kroonluchter, ze hadden een staande klok in de eetkamer die zo hard sloeg dat Sasha van de schrik een gillette had geslaakt toen ze hem voor het eerst hoorde, en in de studeerkamer prijkte een gigantisch schilderij van een schip op een dreigend donkere oceaan. Het hele huis had een vaag scheepvaartthema, wat grappig was omdat ze hier in Brooklyn zaten en niet in Gloucester of Nantucket, en omdat Chip en Tilda in hun zomervakanties weleens hadden gezeild, maar dan meestal schepen met bemanning hadden gecharterd. In het glaswerk stonden stuurwielen geëtst, op de placemats waren olieverfschilderijen van zeilboten afgebeeld, in de badkamer hing een ingelijste zeekaart en zelfs op hun strandlakens stonden instructies om knopen te leren leggen. Soms dwaalde Sasha 's avonds door het huis en streelde de oude lijsten en de kandelaars terwijl ze 'Schalm de luiken!' en 'Zwabber het dek!' fluisterde, waar ze dan zelf om moest lachen.

Sasha en Cord brachten de laatste borden naar de keuken en voegden zich bij Cords ouders in de zitkamer, waar hij hun ieder een klein glas cognac inschonk. Het smaakte plakkerig en medicinaal en zorgde ervoor dat Sasha zich op een vreemde manier bewust werd van de kleine haartjes in haar neusgaten, maar ze dronk het toch, voor de gezelligheid.

'En, hoe bevalt het jullie hier?' vroeg Tilda, terwijl ze haar ene lange been over haar andere sloeg. Ze had zich omgekleed voor het diner en droeg een fleurige blouse, een kokerrok, doorschijnende kousen en hakken van acht centimeter hoog. De Stocktons waren allemaal vrij lang en op die hakken torende

haar schoonmoeder boven Sasha uit, en iedereen die beweerde dat dat geen machtsvertoon was, loog dat het gedrukt stond.

‘We vinden het heerlijk,’ zei Sasha glimlachend. ‘Ik heb zoveel geluk dat ik in zo’n mooi ruim huis mag wonen.’

‘Maar mam,’ begon Cord, ‘we zouden wel graag hier en daar wat willen veranderen.’

‘Natuurlijk, schat. Het huis is van jullie.’

‘Inderdaad,’ beaamde Chip. ‘Wij zijn al helemaal gesetteld in Orange Street.’

‘Wat ontzettend aardig,’ zei Sasha. ‘Ik zat vooral te denken dat de slaapkamerkast een beetje krap is, maar als we die kastjes achterin eruit halen...’

‘O nee, liefje,’ viel Tilda haar in de rede. ‘Die moet je er echt niet uit halen. Ze zijn perfect voor losse dingetjes en spulletjes – schoenen die niet bij de tijd van het jaar passen, hoeden, alles met een rand dat je niet wilt pletten. Je zou jezelf echt een heel slechte dienst bewijzen als je die eruit haalt.’

‘O, juist, ja, oké,’ zei Sasha knikkend. ‘Dat klinkt logisch.’

‘Maar deze meubels hier dan,’ opperde Cord weer. ‘We zouden hier een heel comfortabele bank kunnen neerzetten, en als we die fluwelen gordijnen vervangen, hebben we veel meer licht...’

‘Maar die gordijnen zijn op maat gemaakt! Die ramen zijn echt enorm en je zult versteld staan als je ontdekt hoe moeilijk het is om dáár iets behoorlijks voor te vinden.’ Droevig schudde Tilda haar hoofd, haar blonde haar glanzend in het licht van de kroonluchter. ‘Ga hier nou maar eerst een tijdje wonen, om het huis echt te leren kennen en te bedenken wat jullie het comfortabelst lijkt. We willen zo graag dat je je hier echt thuis voelt.’ Ze klopte Sasha ferm op haar been en ging toen staan met een knikje naar haar man, waarna ze wat onvast naar de deur wiebelde. ‘Nou, we moesten maar eens gaan – dank je wel voor het eten. Ik laat de Le Creuset hier, dan kun jij hem in de vaatwasser gooien. Geen enkel probleem – ze hoeven niet met de hand te worden afgewassen – en dan neem ik hem bij het volgende etentje wel weer mee. Of je kunt hem bij ons afgeven.’

En die vazen mag je houden, ik zag dat je tafeldecor wat sober-tjes was.' Ze trok haar Chanel-jasje aan – ivoorkleurig en roze met een vleugje lavendel – hing haar handtas aan haar arm en voerde haar man mee de deur uit, de trap af en terug naar hun pas ingerichte, totaal niet nautische appartement.

Als mensen Sasha vroegen hoe ze Cord had leren kennen, antwoordde ze altijd: 'O, ik was zijn therapeut.' (Geintje: een echte WASP, oftewel een witte Angelsaksische protestant, gaat niet in therapie.) In een wereld waar Match en Tinder regeerden leek hun kennismaking ouderwetsler dan een klompdans. Sasha had aan de toog van de Bar Tabac gezeten met een glas wijn. Omdat haar telefoon leeg was, had ze een kruiswoordpuzzel van de *New York Times* opgepakt die iemand had laten liggen. Hij was bijna helemaal ingevuld – iets wat zij op geen stukken na voor elkaar had kunnen krijgen – en terwijl Sasha de antwoorden bestudeerde, kwam Cord iets bestellen en begon een praatje, vol bewondering voor de mooie vrouw die ook nog eens een kei was in kruiswoordraadsels.

Een week later waren ze samen cocktails gaan drinken, en hoewel 'hun hele relatie op een leugen gestoeld was', een uitdrukking die Cord regelmatig gebruikte toen hij eenmaal had ontdekt dat Sasha zelfs de kruiswoordpuzzel van maandag niet kon afmaken, was het zo ongeveer de perfecte romance. Dat wil zeggen, het was de perfecte romance voor een echt, functioneel paar volwassenen met een normale hoeveelheid bagage, onafhankelijkheid, alcoholgebruik en wellust. In hun eerste jaar samen deden ze alle dingen die New Yorkse koppels van begin dertig doen: samen ernstig fluisteren in een hoekje van de bar op verjaardagsfeestjes, buitensporig veel moeite doen voor een tafeltje in een restaurant waar ze eieren op ramennoedels serveerden, stiekem tapas meesmokkelen in de bioscoop, zich mooi aankleden en met mensen afspreken

voor brunch terwijl ze heimelijk uitkeken naar het moment waarop ze zich voldoende op hun gemak zouden voelen om hun zondagen gewoon thuis op de bank door te brengen met broodjes bacon van de traiteur beneden en de *Sunday Times*. Natuurlijk maakten ze ook ruzie. Cord nam Sasha mee op een kampeertrip en de tent liep vol water, hij lachte haar uit omdat ze bang was om 's nachts alleen te gaan plassen en zij vervloekte hem en riep dat ze nooit meer een voet in Maine zou zetten. Sasha's beste vriendin, Vara, nodigde hen uit voor de vernissage van haar expositie in een galerie en Cord kwam niet opdagen, hij kon niet weg van kantoor en doorgrondde de ernst van zijn misstap niet. Cord kreeg een oogontsteking en liep erbij als een hondsdol konijntje en Sasha plaagde hem tot hij begon te pruilen. Maar over het algemeen was hun liefde sprookjesachtig.

Sasha had er wel erg lang over gedaan om erachter te komen dat Cord rijk was – beschamend lang, als je nagaat dat hij Cord heette. Zijn appartement was heus wel mooi, maar normaal. Zijn auto was rijp voor de sloop. Zijn kleding was onopvallend en hij was fanatiek zuinig op zijn spullen. Hij gebruikte een portefeuille tot het leer scheurde, hij droeg nog steeds de broekriemen die zijn grootmoeder voor hem had gekocht toen hij op de middelbare school zat en hij behandelde zijn iPhone alsof het een soort nucleaire code was die in een aan zijn pols geklonken aktetas vervoerd moest worden, of op zijn minst ingepakt in een schermbechermer én een hoesje dat dikker was dan een snee brood. Waarschijnlijk had Sasha *The Wolf of Wall Street* te vaak gezien, want zij dacht dat rijke jongens uit New York altijd glad achterovergekamd haar hadden en constant hele flessen drank bestelden in clubs. In plaats daarvan droegen ze kennelijk truien tot de gaten in de ellebogen vielen en hadden ze een ongezond nauwe band met hun moeder.

Cords betrokkenheid bij zijn familie was op een haar na obsessief. Zijn vader en hij werkten elke dag zij aan zij, zijn zussen woonden allebei in de buurt, ze gingen voortdurend

samen uit eten en ze hingen vaker met elkaar aan de telefoon dan Sasha ooit met wie dan ook. Cord deed dingen voor zijn ouders waar zij met haar pet niet bij kon: hij ging met zijn vader naar de kapper en als hij nieuwe overhemden kocht, bracht hij precies dezelfde mee voor zijn vader; hij haalde de Franse wijn die zijn moeder graag dronk bij Astor Place, en als Sasha hem Tilda's voeten zag masseren, moest ze zelf écht even de kamer uit. Wie masseerde er nou de voeten van zijn eigen moeder? Ze moest elke keer aan die scène uit *Pulp Fiction* denken waarin John Travolta dat vergeleek met orale seks en dan raakte ze zo overstuur dat ze haar ooglid voelde trillen.

Sasha hield van haar ouders, maar hun levens waren lang niet zo innig met elkaar verweven. Ze waren terloops geïnteresseerd in haar werk als grafisch ontwerper, ze spraken elkaar elke zondag en sms'ten af en toe tussendoor, en als ze haar ouderlijk huis bezocht zag ze soms tot haar verrassing dat ze hun auto hadden ingeruild zonder daar iets over te zeggen, op een keer hadden ze zelfs een muur doorgebroken tussen de keuken en de woonkamer.

Sasha's schoonzussen waren aardig tegen haar. Ze stuurden haar een sms'je op haar verjaardag, ze vroegen altijd naar de gezondheid van haar familie, leenden haar een racket en tenniskleren zodat ze op vakantie met de familie mee kon tennissen. Toch had Sasha nog steeds het gevoel dat ze eigenlijk liever zouden hebben dat ze er niet was. Als zij Cords oudste zus Darley een verhaal vertelde en Cord kwam halverwege binnen, dan hield Darley gewoon op met luisteren en begon hem met vragen te bestoken. Zijn jongste zusje, Georgiana, kon soms ogenschijnlijk opgaan in een algemeen gesprek, maar dan zag Sasha toch dat ze haar broer en zus geen moment uit het oog verloor. Hun familie was een eenheid, een gesloten circuit, waar Sasha nooit in leek te kunnen doordringen.

De Stocktons zaten in onroerend goed. Eerst vond Sasha het daarom des te vreemder dat hun huis zo rommelig en overvol was. Zouden ze niet in een soort schaars gemeubileerd droomdecor uit de *Architectural Digest* moeten wonen? Maar hun interesse in vastgoed bleek minder uit te gaan naar de verkoop van afzonderlijke appartementen dan naar grootschalige beleggingen. Cords grootvader, Edward Cordington Stockton, had een bescheiden fortuin geërfd van zijn familie. In de jaren zeventig had hij dat geld gebruikt om onroerend goed op te kopen in de Upper East Side, toen de stad op de rand van faillissement balanceerde. Destijds had hij vijfenveertig dollar betaald voor elke vierkante meter. Inmiddels was dat vastgoed twaalfhonderd dollar per vierkante meter waard, en dus waren de Stocktons buitengewoon rijk. Samen met zijn zoon, Cords vader Chip, kocht Edward panden aan het water in Brooklyn en elders in Dumbo – de wijk die onder de brug lag, *Down Under the Manhattan Bridge Overpass* – en Brooklyn Heights. Toen de Jehova's getuigen in 2016 besloten hun bezittingen in Brooklyn Heights af te stoten, grepen de Stocktons hun kans en sloten zich aan bij een groep investeerders om de beroemde Watchtower te kopen, samen met het voormalige Standish Arms Hotel. Edward Cordington was inmiddels overleden, maar Cord werkte nu samen met zijn vader, de derde generatie Stocktons in New Yorks vastgoed.

Paradoxaal genoeg had de familie Stockton ervoor gekozen om in de fruitbuurt van Brooklyn Heights te wonen, de drie blokken gevormd door Pineapple Street, Orange Street en Cranberry Street, op de heuvel boven de waterkant. Met al hun investeringen in het verbouwen van oude gebouwen tot nieuwe luxueuze appartementen, vestigden zij zich in een deel van de stad dat door de *Landmarks Preservation Commission* volledig beschermd was tegen ingrijpende veranderingen. Op verschillende huizen in de buurt hingen bordjes met '1820' of '1824' erop. Er stonden nog kleine, met witte planken afgetimmerde huisjes in de wijk. Achter smeedijzeren hekken gingen lommerrijke

tuinen schuil en sommige huizen waren voormalige stallen en koetshuizen. Zelfs de vestiging van CVS zag eruit als iets uit een Engels gehucht, met bakstenen muren vol klimop. Sasha was vooral weg van een huis op de hoek van Hicks Street en Middagh Street, een voormalige apotheek, waar in het tegelwerk boven de ingang DRUGS te lezen stond.

Van moederskant was Cords afkomst misschien nog wel prestigieuzer. Tilda Stockton, geboren Moore, stamde uit een lange rij politieke kopstukken. Haar vader en haar broer waren allebei gouverneur van New York geweest en er hadden artikelen over haar familie in zowel de *Vogue* als de *Vanity Fair* gestaan. Op haar eenentwintigste was ze met Chip Stockton getrouwd en hoewel ze nooit een echte baan van negen tot vijf had gehad, had ze naam gemaakt als een uiterst succesvolle event-consultant, voornamelijk door haar rijke jetset-vrienden in contact te brengen met haar favoriete partyplanners. Voor Tilda Stockton was een avond niet compleet zonder een visie, een thema, een tafeldecoratie en een dresscode – allemaal dingen die Sasha een hevig verlangen bezorgden om zich te verstoppen onder een stapel servetten met geborduurde initialen.

In de maanden na haar huwelijk deed Sasha haar best om te wennen aan haar nieuwe huis in Pineapple Street. Ze verbeeldde zich dat ze archeologe was en de oude beschaving van haar schoonfamilie bestudeerde. In plaats van de tombe van Toetanchamon vond ze een asbak die leek op een misvormde paddenstoel die Darley in groep 7 had gemaakt. In plaats van de Dode Zee-rollen diepte ze Cords spreekbeurt over verschillende soorten dennenappels op. In plaats van het Terracotta Leger trok ze een la open die vol zat met gratis tandenborstels van een tandarts op Atlantic Avenue.

Van de vier slaapkamers was die van Darley de ergste, maar ze waren geen van alle echt leeg. Cords oude kamer was wel opgeruimd toen hij naar de universiteit vertrok, maar er stond nog van alles: een vergulde zilveren kandelaar, een stel Mandarijnse vloer-

vazen en tientallen ingelijste schilderijen, kunstwerken die de familie in de loop der jaren had verworven maar uit plaatsgebrek nooit had kunnen ophangen. Op Georgiana's kamer stonden al haar schoolboeken en fotoalbums nog, naast een hele plank vol tennisebekers. De ouderslaapkamer was weliswaar ontdaan van kleding en sieraden, maar bevatte nog steeds de stoffering en het meubilair van de vorige bewoners, en Sasha vond het lastig om een orgasme te bereiken onder het gebonk tegen de muur van het mahoniehouten hoofdeinde van een bed dat waarschijnlijk van een congreslid of een minister van Transport was geweest.

Terwijl ze haar lege koffers in de toch al overvolle kasten propte, overwoog ze of ze misschien het douchegordijn zou mogen vervangen. Misschien moest ze dat nog maar een paar maandjes laten rusten.

Chip en Tilda besloten een housewarmingparty te geven in hun nieuwe appartement in Orange Street en vroegen hun kinderen en aanhang om vroeg te komen. Het was op een woensdagavond, omdat het merendeel van hun vrienden de weekenden buiten de stad doorbracht en sommigen vertrokken het liefst al op donderdagavond. Het sociale leven van vader en moeder Stockton speelde zich uitsluitend af tussen maandag en woensdag, voordat hun vrienden en kennissen uitvlogen naar de uithoeken van Long Island en Litchfield County.

Sasha stond voor de kast en vroeg aan Cord: 'Wat zal ik aantrekken?' Ze wist nooit wat ze aan moest bij zijn familie. Het leek alsof er een moodboard bestond dat iedereen vakkundig raadpleegde, maar waar Sasha iedere keer net naast zat.

'Trek lekker aan waar je zin in hebt, *babe*,' was de nutteloze reactie van Cord.

'Dus ik kan een spijkerbroek aan?'

'Nou, ik zou geen spijkerbroek aantrekken,' zei hij met een frons.

‘Oké, moet ik dan een jurk aan?’ vroeg Sasha geïrriteerd.

‘Nou, mama zei dat het thema “op naar de top” was.’

‘Ik weet niet wat dat betekent.’

‘Ik trek gewoon aan wat ik op kantoor al aanhad. Dat zullen de meeste gasten wel doen.’

Cord droeg een pak en een stropdas naar zijn werk, dus dat was voor Sasha ongeveer even relevant als wanneer hij een operatiejas of een brandweeruniform zou aantrekken. Ze had geen flauw idee, dus speelde ze op veilig en droeg een mooi wit bloesje in een marineblauwe broek, met de kleine diamanten oorbellen die haar moeder haar had gegeven voor haar afstuderen. Ze stiftte haar lippen en toen ze zichzelf bekeek in de oude spiegel boven de open haard, glimlachte ze. Ze voelde zich klassiek, Amal Clooney die het kantoor van de VN verlaat voor een diner met George. Op naar de top, echt wel.

Toen ze bij het appartement aankwamen, waren Cords zussen er al. Georgiana zag er beeldschoon bohemien uit, met haar golvende bruine haar los tot halverwege haar rug, een zwierige jurk tot over haar enkels en sproetjes op haar neus, en Darley droeg een jumpsuit met een ceintuur dat beslist in *Vogue Italia* had gestaan. Naast Darley stond haar man, Malcolm, en Sasha slaakte een zucht van verlichting. Ze had in Malcolm al gauw een bondgenoot herkend in die bizarre wereld van zwagers en schoonzussen, en ze hadden zelfs een codewoord dat ze mompelden als het echt raar werd: NMF. Dat stond voor ‘niet mijn familie’ en pleitte hen vrij in elke situatie waarin ze het gevoel hadden dat ze als buitenstaanders getuige waren van vreemde, (typische witte-Angelsaksisch-protestantse WASP-rituelen), zoals die keer in juli toen de Stocktons beslist een professionele familiefoto voor hun kerstkaart wilden en ze allemaal gekleed in blauwe en witte tinten in een halve cirkel om Chip en Tilda heen moesten gaan staan, die in twee fauteuils zaten. De fotograaf dirigeerde hen bijna een uur lang in de blakende zon, terwijl Berta, hun huishoudster, af en aan liep om de grill aan te steken en het tuinpersoneel de planten water gaf, waarbij ze elk

oogcontact vermeden. Sasha had zich een lid van de mormoonse familie Romney gewaand en voelde zich totaal vernederd door het hele gebeuren, maar ze had in elk geval nog gekwelde blikken kunnen uitwisselen met Malcolm. Samen waren ze een soort uitwisselingsstudenten, verenigd in de wetenschap dat ze in een uiterst merkwaardig land terecht waren gekomen.

Berta was de hele dag in de weer geweest voor de housewarmingparty en de eetkamertafel kreunde onder het gewicht van zilveren schalen vol garnalen op ijs, rosbief op knapperige, ronde melbatoastjes, gerookte zalm op driehoekjes geroosterd brood en piepleine krabkoekjes. Ze had glazen witte wijn ingeschonken en op een dienblad gezet waarmee ze zich bij de voordeur posteerde, zodat de gasten bij aankomst meteen aan de drank konden. Rode wijn was uiteraard verboden, vooral omwille van de nieuwe tapijten, maar ook omdat iedereen er vreselijk uitzag met paarse wijntanden. Tilda was geobsedeerd door tanden.

De gasten arriveerden druppelsgewijs en Sasha herkende veel mensen van haar bruiloft. Er waren zoveel vrienden van de Stocktons op de bruiloft geweest dat Sasha de hele receptie lang handen had staan schudden en namen had geprobeerd te onthouden; ze had alleen even gepauzeerd toen haar neven haar de dansvloer op trokken om alles van zich af te schudden op 'Baby Got Back'. Dát werd een elegante en memorabele vertoning.

Cord kende iedereen en werd al snel meegevoerd naar de studeerkamer om zijn vaders horlogeverzameling te laten zien aan een kale meneer. Er waren zeldzame militaire horloges bij, vintage Pateks, een paar Rolexen met matte en met vergulde wijzerplaten, allemaal geërfd van Cords grootvader. Ze waren zo waardevol dat Chip al door verschillende veilinghuizen was benaderd om ze te verkopen, maar hij weigerde. Hij deed er niets mee en keek er zelfs nooit naar om, maar volgens Cord vond Chip het een prettig idee dat hij altijd geld in zijn appartement had, zoiets als stapels bankbiljetten onder zijn matras. (Volgens Sasha had het eerder te maken met een erfelijke aversie tegen opruimen.)